

den Uvillie, man har til at give efter for dets For-
dringer. Det var jo imidlertid muligt, at Mi-
niſteriet havde forandret ſin Anſkuelse ſaaledes, at
det nu var villigt til virkelig at komme Folk-
thinget imøde; ſkjønt der ikke var ſynderlig
Grund til en ſaadan Antagelse efter de tydelige
Erklæringer, ſom ere givne i den foregaaende
Samling baade af enkelte Miniſtre og paa hele
Regjeringens Vegne, var der dog en Mulighed
tilſtede i ſaa Henseende, men hverken de Lovfor-
ſlag, der ere fremlagte, eller de, der maa ſiges at
glimre ved deres Udeblivelse, vidne om, at noget ſaa-
dant Omſlag har fundet Sted. At der i Lovlo-
ven — for at nævne et enkelt Punkt — tilby-
des os en yderligere Nedsættelse i Lovbærgifterne
af henimod $\frac{1}{2}$ Million, kan nemlig ikke kaldes en
Indrømmelse til Folkethingets Finantſpolitik, men
er kun en ſlet og ret Følge af de gode Aar og
de deraf følgende forøgede Statsindtægter. For
Dvrigt tror jeg ikke, at vi vil ſinde væſentlige
Bidnesbyrd eller Tegn paa nogen Indvirkning
fra Regjeringens Side, og vi have altsaa i dette
Dieblit kun Udſigt til atter at gjennemſlæbe en
Samling, der kun kan blive rig paa ufrugtbart
Arbejde. Det er i dette Dieblit, vi foreslaa Thinget,
at det ſkal udtale ſin Beſlagelse over, at
Stillingen ſaaledes er uforandret, og jeg gjentager,
at der ſikkerlig er flere end Forſlagsſtillerne, ſom
dele en ſaadan Beſlagelse. Derimod vil der vistnok
være færre, ſom vilde være enige med os i
det andet Punkt af Forſlaget til Beſlutning, hvori
vi nemlig udtale, at Thinget „ſkholder og gjentager
de i denne Adresse indeholdte Udtalelſer.“
Vi kunne imidlertid ikke fravige den Grund-
ſætning, ſom deri er udtalt; vi kunne ikke fravige
Grundſætningen om den parlamentariske Regje-
rings grundlovmæssige Berettigelse eller om dens
Nødvendighed for Udviklingen i den nærmeste
Fremtid. Det Svar, ſom vi i Foraaret modtog
paa vor Adresse, og hvortil den høitærede Con-
ſeilspræſident nu har refereret ſig, var ingen Løs-
ning af Spørgsmaalet. I det Mindſte ikke forſaa-
vidt der i Conſeilspræſidentens mundtlige Svar
her i Thinget var optaget en ganſke ny Paa-
ſtand, nemlig Paaſtanden om de to Things Ege-
berettigelse, ſaa kræver dette Svar en alvor-
lig Kamp, ja en Kamp om ſelve Grundpillerne,
hvorpaa vor Forfatning hviler. Digge vi under
i denne Kamp, kan jeg ikke ſe rettere, end at
Grundlovsforandringen af 1866 da ſjofst har baa-
ret ſin ſlette Frugt; thi da er Folkets politiske
Myndighed bleven et Skin. Er det umuligt for
Folkerepresentationen at udøde nogen Indflydelse

paa den Villiesretning — tør jeg maatte ſige —
der repræsenteres af Regjeringen, og er det ſandt,
hvad der for nylig er blevet ſagt ved en halv
officiel Leilighed, nemlig at Folkethinget ikke er
iſtand til at udøde mere end en begrændſet Ind-
flydelse paa Lovgivningen, er det jo klart, at vi
ikke ere iſtand til at ſætte noget Andet igjennem
overfor en beſtaaende Regjering, end hvad denne
Regjering ſelv vil, og navnlig, naar en ſaadan
Regjering er i udtalt og anerkjendt Strid med
Folkethinget. Er dette i Overensſtemmelse med
Grundloven, ſkjønner jeg ikke rettere end, at For-
fatningsforandringen i 1849 ikke medførte nogen
væſentlig Forandring fra det Gamle, men at
den, bortſet fra rent perſonlige Rettigheder, kun
medførte en Gradsforſtel fra de tidligere raadgi-
vende Provincialſtander. Det er da klart for
mig, at Skattebevillingsretten, for hvilken de
tidligere Generationer kæmpede ſaa ſtærkt, ikke
mere er til. Jeg og de øvrige Forſlagsſtil-
lere kunne imidlertid ikke Andet end hævde,
at ligesom Forfatningen af 1849 blev til med
og ved en Regjering, der maa anerkjendes ſom
en virkelig parlamentariſk Regjering, baaren af
Folkets Tillid, ſaaledes kan det kun have været
Forfatningens fornuſtige Mening, at Regjeringen
maatte blive et mere eller mindre tro Udtryk for den
Grundtanſkuelse, der næres af Folkethinget. Jeg
vil ikke i Udtalelſer af de Mænd, hvis Tanker
ſnareſt maa antages at have fundet Udtryk i
Grundloven, ſøge mere eller mindre utvetydige
Bidnesbyrd om, at dette er ſaa; derom kan der
jo nemlig altid viſtes, og ſaadanne Citater ere
komme frem paa mange Steder, men jeg ſkal
dvæle et Dieblit ved det Foredrag, vi i Foraaret
hørte af den høitærede Finantſminiſter. Han
ſagde, at der ikke i Grundloven ſtaar et eneſte
Ord, ſom hjemler en parlamentariſk Regjering,
og deri har han Ret, forſaa vidt det parlamen-
tariske System ikke ordret er nævnt i Grundloven;
men han nævnte tillige Grunden, hvorfor dette er
ſaa. Grunden er nemlig ſimpeltſthen den, at en
parlamentariſk Regjeringsform eller Regjerings-
ſystem — for hellere at bruge dette Ud-
tryk — ikke kan ſlaas faſt ved Lovparagrafer,
men maa komme frem gjennem den histo-
riſke og praktiſke Udvikling. Naar man nu gjen-
nemlæſer — hvad jeg netop har gjort i diſſe
Dage — det Foredrag, den ærede Finantſminiſter
dengang holdt, og ſom var meget intereſſant, ſaar man
umiskjendelig det Indtryk, at han ogſaa har haabet
paa det parlamentariſke Systems Setr hos os, men at
han — og jeg tør antage hans Meningsfæller